

Мило Јукић

КУЋИЦА ЗА ИГРАЊЕ

КОЛАЧУША

Продали смо дебло крушке колачуше
и у ништа претворили све плодове њене
од данас па све до њеног претпостављеног краја.

Купили смо за тај новац, зарађен
на колачушином деблу и покојој дебљој грани,
углавном оним двјема при земљи, уз које смо почињали пењање,
компјутер с прикључком на Интернет
укљученим у цијену,
кабела, пуно кабела је дошло,
и тастатура и монитор и још штошта,
како бисмо могли пратити што се догађа у нормалном свијету,
дописивати се са знаним и незнаним,
особама на привременом раду у иноземству,
и курвама,
писати своје и читати туђе блогове,
и још штошта.

Од колачуше ће правити пражих,
тако се, наима, назива један дјелић који на виолини,
лежи између врата и главе,
колачуша се, кажу, убила за то,
али ће пражих правити само од рестлова.
Тко зна кога ће све развеселити цилик виолине!

Од крупних дијелова правит ће ону малу спону
која с доње стране веже, не сама, дакако,
кундак и цијев лаке јуришне пушке.
Кажу да је колачуша одлична за то
ако се дрво прије квалитетно осуши.

Тко зна кога ће све промашити метак из цијеву коју држи
та мала спона
ако стабло не буде квалитетно осушено.

А и не занима нас баш превише.
Ми ћемо, свеједнако,
сурфати Интернетом.

NO MEMORY

Кад сам депресиван, постајем невидљив,
понекад уживам до дна закопан у лименци псеће хране.
Бедела шаљем другима на очи, молећи га
да потроши читав колут тракастог љепила,
да ме изолира
прије него што се поздравимо.

Да, пишем, али не памтим стихове,
ни своје, ни туђе. Севдалинку најдражу заборавим.
Само ми глазба јури кроз празан простор од уха до уха
и изађе на нос; та, неке ноћи
нисам се сјетио што сам то ја њој,
ја, јер је севдалинка у првом лицу једнине,
морао дати, а мора да сам јој доиста дао,
чим сам добио везен јаглук и пољупца два.

Ни пијане очи славног пјесника,
у ишчекивању, не знајући да не знам,
нису промијениле ритам и кутове гледања.
И ђугум и маштрафа давно су разбијени, очито,
а вода пресахла – због сјече шуме, предубоких рудокопа
или су је одвели на онај свијет.
Кажу да је и тамо понестаје.

Не знам, нити ћу знати, јер коначни одговори постоје
само за ствари које су пјесничка фикција,
али, често сам у двојби:
бити невидљив или се завући у лименку?

Или можда постоји и неко треће рјешење...

КУЋИЦА ЗА ИГРАЊЕ

Најприје смо гледали што је све мајстор урадио:
коси кровови, стиропор и призма прозори
или тако некако.

Онда смо гледали једно мимо другог
и сватко је мислио своје мисли
(макар бих се кладио да су нам биле исте).
Рано је било за љубав: прозори без завјеса,
а мрака ни у примисли Божјој.
А онда смо ипак...

Све што је од љубави то и потраје...
А кад смо кренули, отворила је мала црна врата:
Ту нам је, каже, наша кућица за играње била,
ту су ми књиге од првог разреда
и теке и сликовнице...

Живот се збио, оних тридесет година, између шкрипе врата
док су отворана и минуто касније кад су затворена.
Између био је мрак с тек понеким пропламсајем.

А врата: тко зна јесу ли била црна?
Како год: свјетло је иза њих још дуго, и након што је јекнула реза,
избијало у нејасним успоменама
које сам у неком куту мозга, којем знанственици
нису се сјетили дати име,
спознао давно.

И сад ми се нешто чине познатим...
Као да сам их од тебе узео, а оне од тебе
ипак отишле нису.

БУДУЋЕМ ДОН КИХОТУ

Купит ћу ти коња кад нарастеш велик,
и штит, и мач, и оклоп витешки,
а онда бит ћеш јак као челик –
никакви проблеми неће бит ти тешки.

Коња ћемо, поред голфа, свезат у гаражу,
ионако ту двјеста коња рже,
и немој да ми правиш бламажу:
Пази, и наивне понекад за витезове држе.

И затим, купит ћемо, злу не требало,
огромни пласт пластичне траве,
желе за гриву, и макар мало
буре парфема, јер, забога, витешки коњи нису краве.

И још нам треба цистерна стројног уља
да ти не шкрипи оклоп и не жуља.
И, да ти свака невоља буде лака,
купит ћу ти понизног слугу, за збирку,
што ми је хаћа на самрти остави,
млетачких сребрењака.

ПРАСАК, ЈЕДАН ОД МНОГИХ

у сјени љубичасте лизалице која се топи
и прије очекиваног трена
грохотни прасак наслућујем

у опне крв се забада по наређењу
хитном више команде
смјела банда голаћа
из катапулта се претвара у стампедо
ах тко ме је тјерао
све ће то наредних дана о мила моја
покрити мртваци из другог и осталих ешалона

пијани скакавац умро је
у смирају двају врења течни Гордијев чвор

мик атентатора и атентираног
тјелеса и душа
исте секунде пресељених на бољи свијет
само ласерски мач можда помоћи може
или чекање
брзина хлађења расте
размјерно концентрацији молекула.

и таман би се сад могло
почети с копањем и прекопавањем
разлога и узрока
али коме се уопће жури

сунце се поновно рађа